

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Επί του σχεδίου Νόμου «περί κυρώσεως τῆς μεταξύ τῆς Κυβερνήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Κυβερνήσεως τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας συμφωνίας τῆς 13ης Ἰουνίου 1974, ἀφορώσης εἰς τὸν διακωνισμόν ἀποζημιώσεως Ἑλλήνων ὑπηκόων ὑποστάντων ζημίας κατὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον, καθ' ἣν περίοδον ἡ Ἑλλάς ἦτο οὐδετέρα, καὶ διανομῆς τῆς καταβληθείσης ἀποζημιώσεως μεταξύ τῶν δικαιούχων».

Πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλωμεν πρὸς κύρωσιν ὑπὸ τῆς Βουλῆς τὴν ὑπογραφείσαν τὴν 13ην Ἰουνίου 1974 συμφωνίαν, μεταξύ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Κυβερνήσεως τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας ἀφορώσαν εἰς τὸν διακωνισμόν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν προερχομένων ἐξ ἀποφάσεων ἐκδοθεισῶν ὑπὲρ Ἑλλήνων ὑπηκόων ὑπὸ τοῦ συσταθέντος δυνάμει τῆς Συνθήκης τῶν Βερσαλλίων Μικτοῦ Ἑλληνογερμανικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου.

Θεωροῦμεν ἀπαραίτητον νὰ κατατοπίσωμεν τὴν Βουλὴν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ὡς ἄνω Συμφωνίας, ὡς καὶ τῶν γεγονότων ἅτινα προηγήθησαν τῆς ὑπογραφῆς αὐτῆς.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Α' παγκοσμίου πολέμου, καθ' ἣν περίοδον ἡ Ἑλλάς ἦτο οὐδετέρα (31.7.1914 ἕως 14/27 Ἰουνίου 1917), αἱ γερμανικαὶ δυνάμεις προεκάλεσαν διφύρους ζημίας εἰς περιουσιακὰ στοιχεῖα ἀνήκοντα εἰς Ἑλληνας ὑπηκόους. Δυνάμει τῶν διατάξεων τῆς Συνθήκης τῶν Βερσαλλίων τῆς 28.6.1919, κυρωθείσης παρ' ἡμῶν διὰ τοῦ Ν. 2084/1920, συνεστήθη Μικτὸν Ἑλληνογερμανικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον, ἐδρεῦον ἐν Παρισίοις, τὸ ὁποῖον ἐξεδίκασε τὰς ὑποβληθείσας αἰτήσεις ἀποζημιώσεως τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων διὰ τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος ζημίας τῶν καὶ ἐπέδιδασεν εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους διάφορα ποσὰ ἀποζημιώσεων εἰς διάφορα νομίσματα (λίρας Ἀγγλίας, γαλλικὰ φράγκα κλπ.). Ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν ἐκδοθεισῶν ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Δικαστηρίου ἐπιδικαστικῶν ἀποφάσεων ἀνέρχεται εἰς 440 περίπου, τὸ δὲ σύνολον τῶν ἐπιδικασθέντων διὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων ποσῶν, ἄνευ τῶν τόκων, ὑπελογίσθη εἰς 18 ἑκατομμύρια δολλ. Η.Π.Α., τοῦ ἔτους 1930. Εἰς τοὺς περὶ ὧν ὁ λόγος δικαιούχους ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις κατέβαλε προπολεμικῶς ἐκ τῶν ληφθεισῶν ἐπανορθώσεων ποσοστὸν 20% τῆς ἀναγνωρισθείσης εἰς ἕκαστον τούτων ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Δικαστηρίου ἀποζημιώσεως. Ἐπηκολούθησεν ἡ ἀναστολὴ καταβολῆς τῶν γερμανικῶν ἐπανορθώσεων καὶ ὁ Β' παγκόσμιος πόλεμος.

Ἡ ὑπογραφεῖσα ἐν Λονδίῳ τὴν 27ην Φεβρουαρίου 1953 διεθνῆς συμφωνία περὶ τῶν γερμανικῶν ἐξωτερικῶν χρεῶν (κυρωθεῖσα παρ' ἡμῶν διὰ τοῦ Ν. 3480/1956) περιέλαβε, κατόπιν σχετικοῦ αἰτήματος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, εἰδικὰ διατάξεις δι' ὧν προεβλέπετο ἡ διεξαγωγὴ συζητήσεων μεταξύ Ἑλλάδος καὶ Ὁμοσπονδου Γερμανικῆς Δημοκρατίας ἐπὶ τῶν ἀπαιτήσεων τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων τῶν πηγαζουσῶν ἐξ ἀποφάσεων τοῦ Μικτοῦ Ἑλληνογερμανικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου. Ἐπειδὴ αἱ συζητήσεις αὗται δὲν κατέληξαν εἰς ἀποτέλεσμα καθ' ὅσον ἡ Γερμανικὴ Κυβέρνησις ἠρνεῖτο ν' ἀναγνωρίσῃ ὑποχρέωσιν τῆς πρὸς ρύθμισιν τῶν ἐν λόγω ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων, μετὰ τὸ ἐπιχειρηματικὸν ὅτι ἡ σχετικὴ ἀπαίτησις κατέστη διακρατικὴ καὶ ὡς τοιαύτη δὲν ἦτο ἀξιαστῆα συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 5 τῆς ὡς ἄνω Συμφωνίας τῆς 27.2.1953, ἡ Ἑλλάς προσέφυγε τὴν 21.3.1968 εἰς τὸ προβλεπόμενον ὑπὸ τῆς ἐν λόγω συμφωνίας Διαιτητικὸν Δικαστήριον, ἐδρεῦον ἐν Koblenz Γερμανίας, πρὸς λύσιν τῆς διαφορᾶς. Τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἐξέδωκε τὴν 26.1.1972 ἀπόφασιν, ἣτις ἐδέχθη ὅτι ἡ Γερμανία ὀφείλει νὰ ρυθμίσῃ, συμβιβαστικῶς, κατόπιν διαπραγμα-

τεύσεων μετὰ τῆς Ἑλλάδος, τὰς ὡς εἴρηται ἑλληνικὰς ἀπαιτήσεις. Ἐπηκολούθησαν ἐπίπονοι διαπραγματεύσεις μεταξύ τῶν δύο μερῶν αἵτινες κατέληξαν εἰς τὴν ὑπογραφὴν τῆς κυρωμένης διὰ τοῦ παρόντος νόμου συμφωνίας τῆς 13.6.74, διὰ τῆς ὁποίας διακωνίζονται ἅπασαι αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος ἀπαιτήσεις διὰ τῆς καταβολῆς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τῆς Ὁμοσπονδου Γερμανικῆς Δημοκρατίας τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τῶν 47.000.000 γερμανικῶν μάρκων, εἰς δύο ἰσοπόσους δόσεις, ἥτοι 23.500.000 μάρκα οὐχὶ βραδύτερον τῶν τριῶν μηνῶν καὶ 23.500.000 μάρκα οὐχὶ βραδύτερον τῶν ἐννέα μηνῶν ἀπὸ τῆς θέσεως ἐν ἰσχύϊ τῆς συμφωνίας αὐτῆς. Ἡ ἐν λόγω συμφωνία, κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς ὑπὸ τῶν Κυβερνήσεων Η.Π.Α., Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 6 παράγρ. 2 αὐτῆς, ἐπέθη ἐν ἰσχύϊ τὴν 17ην Μαΐου 1975, αἱ δὲ προβλεπόμενα ὑπ' αὐτῆς δύο δόσεις καταβλήθησαν κανονικῶς, ἥτοι ἡ μὲν πρώτη τὴν 14ην Αὐγούστου 1975, ἡ δὲ δευτέρα τὴν 17ην Φεβρουαρίου 1976.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων διὰ τῆς παρούσης συμφωνίας ἡ Κυβέρνησις τῆς Ὁμοσπονδου Γερμανικῆς Δημοκρατίας ἐξεπλήρωσε μίαν ἀναληφθείσαν ὑπ' αὐτῆς εἰδικὴν ὑποχρέωσιν, συμφώνως δὲ πρὸς ρητὴν διάταξιν τῆς (ἄρθρον 5), ἡ συμφωνία αὕτη εἰς οὐδὲν θίγει ἕτερα νόμιμα δικαιώματα τῆς Ἑλλάδος ἐξ οἰασδήποτε ἄλλης συνθήκης ἢ συμβάσεως.

Ἀκολουθεῖ ἡ ἀνάλυσις τῶν ἄρθρων τοῦ νομοσχεδίου.

Ἄρθρον πρῶτον.

Προβλέπει τὴν κύρωσιν τῆς συμφωνίας.

Ἄρθρον δεύτερον.

Προβλέπει τὴν ἔντοκον κατάθεσιν παρὰ τῆ Τραπεζῆ τῆς Ἑλλάδος τοῦ καταβληθέντος ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως ποσοῦ ἀποζημιώσεως (μειωμένου κατὰ τὸ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 12 ποσὸν τῆς δικηγορικῆς ἀμοιβῆς), ἵνα τοῦτο διατεθῇ πρὸς ἀποζημιώσιν τῶν ἰδιωτῶν τῶν ἐχόντων ἀπαιτήσεις προερχομένας ἐξ ἀποφάσεων ἐκδοθεισῶν ὑπὸ τοῦ Μικτοῦ Ἑλληνογερμανικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου ὑπὲρ Ἑλλήνων ὑπηκόων ἢ τῶν κληρονόμων ἢ τῶν ἐκδοχέων αὐτῶν.

Ἄρθρον τρίτον.

Προβλέπει τὴν ὑπὸ τῆς συνιστωμένης ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 Ἐπιτροπῆς ἐπιδίκασιν εἰς τοὺς δικαιούχους, ποσοστοῦ 80% τῆς ἐπιδικασθείσης ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Δικαστηρίου ἀποζημιώσεως. Τὸ ὑπόλοιπον ποσοστὸν 20% ἔχει καταβληθῆ εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους προπολεμικῶς βάσει τῶν νόμων 4591/1930 καὶ 5173/1931. Ἐὰν δικαιούχος τις ἀποδεικνύῃ ὅτι δὲν εἰσέπραξε τὸ ἐν λόγω ποσοστὸν ἢ Ἐπιτροπῆ ἐπιδικάζει τὸ 100% τῆς ἀποζημιώσεως. Τὰ εἰς διάφορα νομίσματα ἐπιδικασθέντα ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ποσὰ ἀποζημιώσεως θὰ μετατρέπωνται πρῶτον εἰς δολλάρια ΗΠΑ, βάσει τῆς κατὰ τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1930 ἰσχυοῦσης ἰσοτιμίας τῶν νομισμάτων τούτων πρὸς τὸ δολλάριον, ἐν συνεχείᾳ δὲ ταῦτα θὰ δραχμοποιῶνται. Ἐκρίθη ὅτι λόγοι δικαιοσύνης καὶ ἰσότητος ἐναντι ὄλων τῶν δικαιούχων ἐπέβαλον πρῶτον τὴν μετατροπὴν τῶν ποσῶν ἀποζημιώσεως εἰς ἐν κοινὸν νόμισμα, μετὰ τὴν τὰς σταθερὰς προπολεμικῆς ἰσοτιμίας, καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν δραχμοποίησιν τῶν. Διὰ καθαρῶς λογιστικούς λόγους, ἐφ' ὅσον δλόκληρον τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως θὰ διατεθῇ εἰς τοὺς δικαιούχους, διὰ τὴν μετατροπὴν τῶν δολλαρίων εἰς δραχμὰς λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ἰσοτιμία 1 δολλ. = 30 δραχμαί.

Ἄρθρον τέταρτον.

Ὅριζει ὅτι τὸ τυχὸν ὑπόλοιπον ὅπερ ἤθελεν ἀπομείνει μετὰ τὴν ἐκδοσιν ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ὀριστικῶν ἀποφάσεων ἐφ' ὄλων τῶν ὑποβληθεισῶν αἰτήσεων ἀποζημιώσεως, θὰ κατανέμηται μεταξύ ὄλων τῶν ἀναγνωρισθέντων δικαιούχων ἀναλόγως πρὸς τὸ ἐπιδικασθὲν εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ποσὸν ἀποζημιώσεως. Ἡ πρόσθετος αὕτη κατα-

βολή θά γίνη εναντι τών επιδικασθέντων εις τούς δικαιούχους υπό του Μικτού Έλληνογερμανικού Διαιτητικού Δικαστηρίου τόκων. Καί είναι μὲν ἀληθές ὅτι εις ὠρισμένον ἔριθμόν δικαιούχων δὲν ἐπεδικάσθησαν τόκοι, πλὴν ὅμως ἔκριθη ὅτι λόγω τῆς ἐπὶ 40ετίας καὶ πλέον καθυστερήσεως ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων δὲν θά ἦτο δίκαιον ὅπως ἀποκλεισθῶν οἱ δικαιούχοι οὗτοι τῆς προσθέτου ταύτης καταβολῆς.

Ἄρθρον πέμπτον.

Προβλέπει περὶ τῆς προθεσμίας ὑποβολῆς τῶν αἰτήσεων ἀποζημιώσεως ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων, τῆς Ἐπιτροπῆς ἥτις θά ἐκδικάσῃ τὰς ὑποβληθησομένας αἰτήσεις, τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἐκδοθησομένων τῆς ἀποφάσεων Ἐπιτροπῆς κλπ. Βασίμως προσδοκᾶται ὅτι, ἐφ' ὅσον οἱ ἐνδιαφερόμενοι συγκεντρώσουν καὶ ὑποβάλουν ἐγκαίρως τὰ σχετικὰ ἀποδεικτικὰ ἔγγραφα, ἢ ἐκκαθάρισις τῶν ὑποθέσεων καὶ ἢ εἰσπραξις ὑπὸ τῶν δικαιούχων τῶν ἀποζημιώσεων τῶν, εὐθύς ἅμα τῇ ἐκδόσει τῆς ἀποφάσεως, θά εἶναι ταχυτάτη, καθόσον αἱ ἀπαιτήσεις εἶναι ἤδη ἐκκαθαρισμένα, τὸ δὲ ἔργον τῆς Ἐπιτροπῆς, θά συνίσταται κυρίως εἰς τὴν μετατροπὴν εἰς δραχμὰς τῶν εἰς διάφορα ξένα νομίσματα ἐπιδικασθέντων ποσῶν καὶ τὴν νομιμοποίησιν τῶν δικαιούχων. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀκριβῶς προβλέπεται ὅτι ἡ ἔλη διαδικασίᾳ ἐκδόσεως, δημοσιεύσεως κλπ. τῶν ἀποφάσεων ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς θά πρέπει νὰ περατοῦται ἐντὸς δύο μηνῶν, τὸ βραδύτερον, ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ἐκδικάσεως τῆς αἰτήσεως ἀποζημιώσεως.

Ἄρθρον ἕκτον.

Προβλέπει περὶ τοῦ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς καὶ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τὸ ὅποιον θά ἐπιφορτισθῇ μὲ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐκδιδομένων ἀποφάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης.

Ἄρθρον ἑβδομον.

Ὅριζει ὅτι αἱ ἀπαιτηθησομένας δαπάναι διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τὴν ἐν γένει ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων τοῦ νομοσχεδίου θά βαρύνουν τούς τόκους τοῦ καταβληθέντος ποσοῦ ἀποζημιώσεως.

Ἄρθρον ὄγδοον.

Καθιερώνει τὴν ἀτέλειαν τῆς διαδικασίας ἐκδικάσεως τῶν αἰτήσεων ἀποζημιώσεως, ὡς καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν ἀποζημιώσεων ἀπὸ πάσης κρατήσεως, φόρου κλπ. Τοῦτο ἀποτελεῖ παγίως ἀκολουθουμένην τακτικὴν διὰ τὰς καταβαλλομένας ὑπὸ ξένων κρατῶν ἀποζημιώσεις διὰ ζημίας Ἑλλήνων ὑπηκόων, λόγω τοῦ ὅτι αἱ ἀποζημιώσεις αὗται κατὰ κανόνα δὲν καλύπτουν τὸ σύνολον τῆς ζημίας.

Ἄρθρον ἑνατον.

Ἀποκλείει τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον ἢ ἕτερα Νομικὰ Πρῶσωπα ὅπως ὑπεισέλθουν εἰς τὰ δικαιώματα τῶν δικαιούχων, εἰς περιπτώσιν καθ' ἣν οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἀπεβίωσαν ἄνευ κληρονόμων. Ἐκρίθη ὅτι ἦτο δίκαιον ὅπως αἱ ἐπιδικασθεῖσαι ἀποζημιώσεις τῶν ἐν λόγω ἀποβιωσάντων προ-

σῶπων προσαυξήσουν τὰς ἀποζημιώσεις τῶν λοιπῶν δικαιούχων, ἐφ' ὅσον, ἂν ληφθῶν ὑπ' ὄψιν οἱ ἐπιδικασθέντες τόκοι, τὰ εἰσπραχθησόμενα ὑπὸ τῶν δικαιούχων ποσὰ θά καλύπτουν μέρος μόνον τῆς πραγματικῆς ζημίας αὐτῶν.

Ἄρθρον δέκατον.

Ὅριζει ὅτι ἡ δικηγορικὴ ἀμοιβὴ διὰ παρασχεθείσας ὑπηρεσίας ἐπὶ ὑποθέσεων τοῦ παρόντος σχεδίου νόμου δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίῃ ποσοστὸν 7% τῆς τελικῶς καταβαλλομένης εἰς ἕκαστον δικαιούχον ἀποζημιώσεως. Τοῦτο ἐτέθη πρὸς προστασίαν τῶν δικαιούχων καὶ εἶναι σύμφωνον πρὸς παγίως ἀκολουθουμένην τακτικὴν ἐπὶ παρομοίων ἀποζημιώσεων (βουλγαρικῶν, ρουμανικῶν κλπ.), αἵτινες, ὡς ἐλέγχθη ἀνωτέρω, καλύπτουν ποσοστὸν μόνον τῆς πραγματικῆς ζημίας ἣν ὑπέστησαν οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Ἄρθρον ἐνδέκατον.

Προβλέπει ὅτι οἱ τόκοι τοῦ καταβληθέντος ποσοῦ ἀποζημιώσεως, οἵτινες ἤθελον ἀπομείνει μετὰ τὴν κάλυψιν τῶν δαπανῶν τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκδικάσεως τῶν αἰτήσεων ἀποζημιώσεως κλπ. θά προσαυξάνουν τὸ κεφάλαιον καὶ θά διατίθενται ὑπὲρ τῶν δικαιούχων.

Ἄρθρον δωδέκατον.

Προβλέπει τὴν κύρωσιν τῶν ὑπ' ἀριθ. ΦΔΓ1 - 199/19.9.1969 καὶ ΦΔΓ1 - 406/8.6.1970 κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Ἐξωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν, βάσει τῶν ὁποίων διωρίσθη Νομικὸς Σύμβουλος τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ ἐν Koblenz - Γερμανίας Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου διεξαχθεῖσαν δίκην ὁ Γερμανὸς δικηγόρος H. Plewnia καὶ καθωρίσθη ἡ ἀμοιβὴ τούτου εἰς ποσοστὸν 10% τοῦ καταβληθησομένου ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως ποσοῦ ἀποζημιώσεως. Διὰ τοῦ ἐν λόγω ἄρθρου ὀρίζεται ὅτι ἡ ρηθεῖσα ἀμοιβὴ τοῦ H. Plewnia, ἀνερχομένη εἰς 4.700.000 μάρκα, βαρύνει τὸ καταβληθὲν ποσὸν τῶν 47 ἑκατομμυρίων μάρκων. Ἐπὶ πλέον τὸ ἄρθρον τοῦτο ὀρίζει ὅτι οἱ δικηγόροι οἵτινες, βάσει συμφωνιῶν τῶν μετὰ τοῦ H. Plewnia, δικαιοῦνται ποσοστοῦ ἐκ τῆς ὡς ἄνω ἀμοιβῆς αὐτοῦ δὲν θά δύνανται νὰ εἰσπράξουν ἑτέραν πρόσθετον ἀμοιβὴν δυνάμει συμφωνητικῶν μετὰ δικαιούχων.

Τοῦτο ἐκρίθη δίκαιον, διότι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, οἱ ἐν λόγω δικηγόροι θά εἰσέπραττον δύο φορὰς ἀμοιβὴν διὰ τὰς ὑπ' αὐτῶν παρασχεθείσας ὑπηρεσίας.

Οὕτως ἔχουσιν, ἐν γενικαῖς γραμμαῖς, αἱ διατάξεις τοῦ ὑπὸ κρίσιν σχεδίου νόμου, ὑπερ ἔχμεν τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλωμεν πρὸς ψήφισιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Σεπτεμβρίου 1976

Οἱ Ὑπουργοί

Ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν
ΔΗΜ. ΜΠΙΤΣΙΟΣ

Ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν
ΕΥΑΓΓ. ΔΕΒΛΕΤΟΓΛΟΥ